

Il·luminació en la foscor

Un relat de: [Mimi...](#)

Llums, colors, alegria, felicitat al meu voltant, però tot es fosc dins del meu cap, ja no se que pensar, només puc mirar-te, pensar-te, estimar-te, però no se com demostrar-t'ho. Perquè no em surten les paraules?

M'agradaria dir-t'ho, però no se perquè no tribu el moment adient, en el que estiguis sol, amb només la teva opinió, i no pel que diguin els altres.

L'altre dia quan em van dir el teu nom, sempre que diuen el teu nom, és bonic. Se que si jo et digues tot el que sento et quedaries sorpresa, bocabadat... potser no entendries el perquè, ja que poc ens parlem...però no es podria estimar només amb la mirada? Seria molt més fàcil...

A vegades crec, hi em diuen que ho he d'oblidar, començar a viure la vida millor sense preocupacions ni estant penjada d'algú, hi més si aquest no li ho pots demostrar, per culpa d'una simple qüestió de por.

Qui sap com seria un món si no t'hagués conegut? A lo millor seria feliç, que no significa que no ho sigui, però potser hi hauria algú més amb qui parlaria, m'escoltaria... però bé aquest es el meu lloc, no el vull canviar perquè aquí he tingut vida i val més aquesta que no pas la d'una altre.